

Tornai József

Beszélgetek magammal

Növekedés és elhullás:
ezt átkozod folyton, pajtás,
mint nagy teremtésrontást.

Pedig a lepke is lehull,
orchidea elkomorul,
a földgolyó se örök úr.

Ezer milliárd virulás
korszakát váltja halál-nász,
le-föl zuhanfa, pajtás.

Csak a Föld, kérded, az pusztul?
Naprendszerekbe is belefúr
a féreg láthatatlanul.

A kozmosz éppúgy áldozat,
mint eltaposott bogarak,
még az űr, az sem marad.

Nincs semmi, de az óriás
világegyetemek mást
nem árulnak el, pajtás.

Törvénynek gondolod, pedig
formáját nem találod itt,
hol csillag, sejt, sakál lakik.

És dzsungelek és madarak
bujálkodnak a Nap alatt.
De holnap? Holnap szurok lesz a Nap.

Ám egy szikra öledbe ég,
és szétszaladnak a csibék,
és semmi lesz a semmiség,

helyébe kárászraj tolul:
nem szabad élni haláltalanul,
hogy én itt fönt, te meg alul,

terem a rög új érző lényeket,
cserélik egymást a szerelmesek,
holnap te én, én meg te leszek.

Tekintet, 2014/5, szeptember – október